

Úterý po 1. neděli adventní

Iz 11,1–10:

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, **spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem.** Má zálibu v bázni před Hospodinem. **Nebude soudit podle zdání očí, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro pokorné v zemi.** Bude bít zemi holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude provazem jeho beder a věrnost bude pásem jeho ledví. **Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kozlátka, tele a lvíče budou žrát pospolu a malý chlapec je bude vodit.** Pást se bude kráva s medvědicí, jejich mláďata ulehnu spolu, lev bude žrát jako býk plevy. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiže a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře. **Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.**

Lk 10,21–24

Ježíš zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

Ježíš zajásal v Duchu Svatém...

Křesťanský pokoj není statický

V evangeliu (Lk 10,21-24) zase můžeme trochu nahlédnout do Ježíšovy duše, Ježíšova srdce, které se raduje. Myslíme stále na Ježíše, jak káže, uzdravuje, putuje z místa na místo, je při poslední večeři. Ale nejsme moc zvyklí myslet na Ježíše, jak se směje a má radost. Ježíš byl však naplněn radostí. Byl naplněn radostí, když zajásal v Duchu Svatém a velebil Otce (srov. Lk 10,21). Právě radost je součástí niterného Ježíšova tajemství, onoho vztahu s Otcem v Duchu. Je to jeho niterná radost, kterou nám dává.

A tato radost je pravý pokoj. Není to pokoj statický, nehybný, klidný. Křesťanský pokoj je radostný, protože náš Pán je radostný. Je radostný, když mluví o Otcí, rád mluví o Otcí. Miluje Otce tolik, že o něm nemůže mluvit bez radosti. Náš Bůh je radostný. A Ježíš chtěl, aby jeho Nevěsta – církev byla také radostná. Církev bez radosti je nemyslitelná a radostí církve je zvěstovat Ježíšovo jméno, říkat: „Ježíš je Pán. Můj Ženich je Pán. Je Bůh. On nás zachraňuje, putuje s námi.“ A to je radost církve, která se v radosti Nevěsty stává Matkou. Pavel VI. říkal, že radostí církve je evangelizovat, jít a mluvit o Ženichovi. A také předávat tuto radost dětem, které rodí a kterým dává růst.

papež František, homilie 3. 12. 2013

Jak se projevuje v mém životě radost? Dokážu opravdově velebit Otce? Kéž nám Pán daruje pravou radost.

Pán má rád, když všechno to, co děláme pro něho, děláme s radostí. *Don Bosco – MB XII,610*

